

הנסיך לאל

פקיסטן

חי פעם מלך שלא היה לו בן יורש. הוא קרא לאיש קדוש אחד וביקש שיתפלל עבורו, כדי שהאל ישלח לו יורש. תוך זמן קצר נולד לו בן וקראו לו לאל בדשח.

כאשר הבן גדל הוא ביקש מאבא:

"תן לי לשאת אישה, אבל אחת כזו שאבחר לי בעצמי."

המלך הורה לנתינים שלו לשלוח בנות לארמון, כדי שהנסיך יוכל לבחור אחת.

התאספו בארמון נערות מהממלכה כולה. הסתכל עליהן לאל בדשח, אך אף אחת לא נשאה חן בעיני הנסיך הצעיר. ראתה זאת אישה חכמה אחת זקנה. היא ניגשה ללאל בדשח ואמרה:

"בממלכה השכנה חי מלך בשם אנואר בדשח. אתה, לאל

בדשח, קח לך את בתו לאישה, ורק זו, אף אחת אחרת."

שמע זאת לאל בדשח, הלך לאבא המלך ואמר לו:

"אני רוצה לנסוע לממלכת אנואר בדשח כדי להתחתן עם בתו."

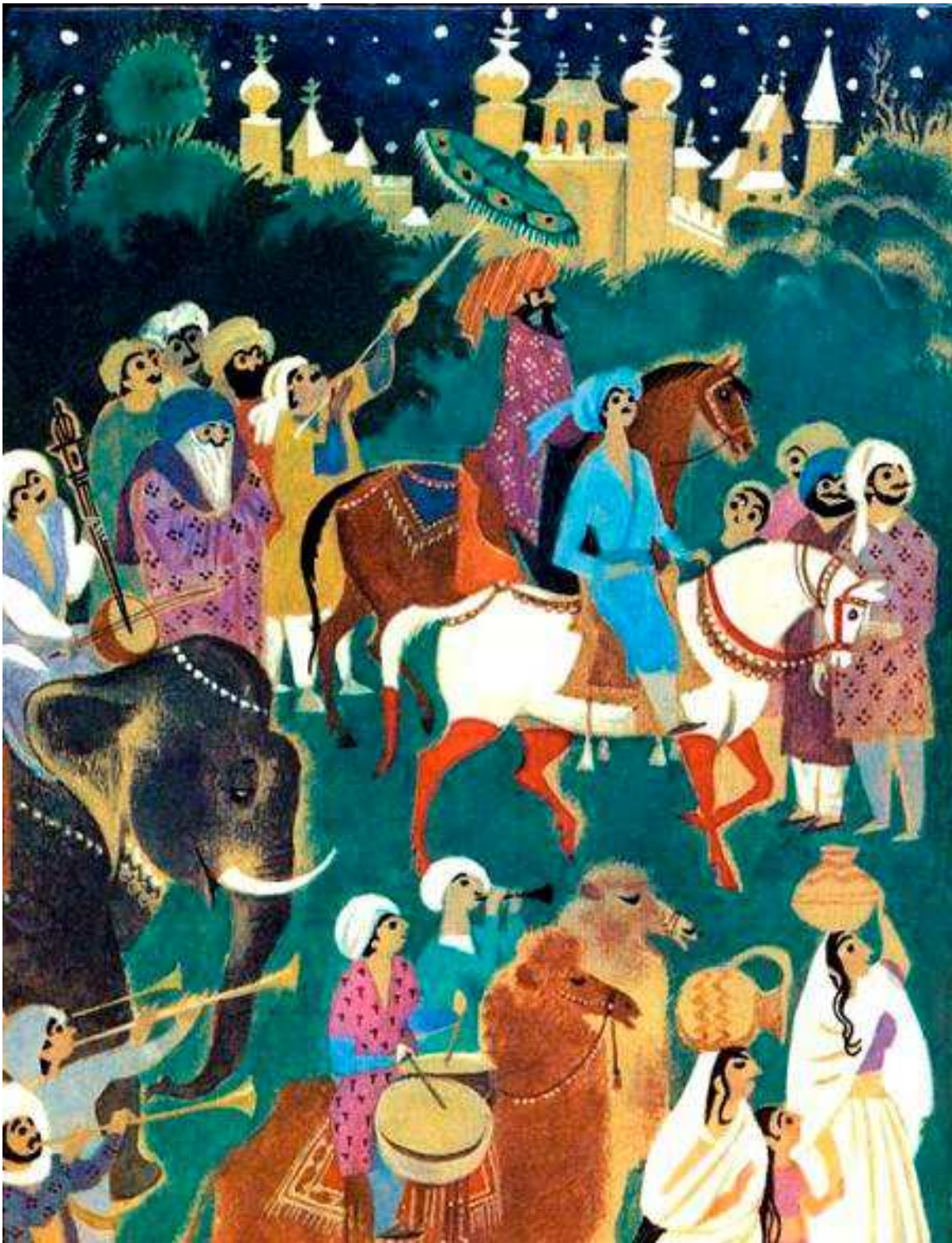
"אל תיסע" אמר לו אבא "זה רחוק מאוד."

אך לאל בדשח לא היה מוכן לשמוע בעצת אבא ולכן המלך

קרא לווזיר שלו והסביר:

"הבן שלי יעשה על פי רצונו. אז שיסע, אבל סע אתה יחד

אתו."

לאל בדשח יצא לדרך יחד עם הווזיר. הם נסעו זמן רב, אך בסוף הגיעו לממלכתו של אנואר בדשח. בכניסה לעיר הם פגשו ארבעה אנשים עניים, קבצנים שאספו ביער זרדים להסקה. לאל בדשח שוחח אתם והם שאלו מי הוא ולשם מה הוא בא. "קוראים לי לאל בדשח, אני בן מלך ובאתי כדי לשאת את בתו של אנואר בדשח לאישה."

"גם אנחנו אצילים" אמרו האנשים העניים בצחוק מר "ובאנו הנה לאותה המטרה, לשאת את בתו של אנואר בדשח. וראה מה קרה לנו."

השתומם מאוד לאל בדשח והתחיל לחקור איך קרה הדבר. "לכל אחד שבא להתחתן עם בתו אומר אנואר בדשח: 'אם תמלא באר במטבעות כסף אמסור לך את בתי' ואנחנו מסרנו את כל האוצרות שלנו, אבל לא הצלחנו למלא את הבאר. ועכשיו לא נשאר לנו אלא לאסוף זרדים יבשים ולמכור אותם, כדי שנוכל לקנות לנו קצת אוכל לארוחת ערב. גם לך מחכה גורל דומה."

"לי דבר כזה לא יקרה" אמר לאל בדשח. הוא ניגש לשוחח עם המלך אנואר בדשח וזה אמר לו:

"תמלא את הבאר שלי בכסף ואז אמסור לך את בתי לאישה." לאל בדשח שלח את הווזיר לאבא המלך וביקש שישלח לו כספים למילוי הבאר, כדי שיוכל להתחתן עם בתו של אנואר בדשח. לאבא המלך נודע סיפור הבאר שלא ניתן למלא אותה בכסף ולכן החליט "צריך לחפש דרך איך למלא את המשימה.

הוא קרא אליו קוסם ואמר:

"תמצא לי קסם שבעזרתו אפשר יהיה למלא באר בכספים." "תן לי רופיה אחת, אכשף אותה ואחזיר לך אותה" אמר הקוסם "שים אותה בשקית ועליה עוד אלף רופיות. בכסף הזה אפשר יהיה למלא את הבאר."

המלך עשה כפי שאמר הקוסם, ושלח את שקית הכספים עם הווזיר וזה הביא אותה לאל בדשח. לאל בדשח שפך את הכסף לבאר, מילא אותה ואנואר בדשח מסר לו את בתו, כפי שהבטיח. ערכו מיד חתונה ואנואר בדשח התחיל להכין את הצעירים לדרך חזרה.

לאל בדשח קרא לווזיר ואמר לו:

"סע לאבא ואמור לו כי אני חוזר הביתה עם אשתי." זמן קצר אחרי צאתו של הווזיר יצא לאל בדשח עם האישה לדרך. תוך כדי הנסיעה עצרו, לאל בדשח הושיב את אשתו בצל העץ ובעצמו הלך לשוק כדי לקנות קצת מזון. החנווני שאל אותו מאין הוא ולאן הוא נוסע וכשהבין שלא לאל בדשח בא מארץ רחוקה אמר: "אני רואה טבעת יפה על האצבע שלך. הייתי רוצה שצורף יכין כזו גם לי. תן לי אותה לדוגמה. אראה אותה לצורף, אחזיר לך אותה מהר ואז אכין לך מיד את דברי האוכל."

לאל בדשח נתן לו את הטבעת, אבל החנווני הערום מיהר לעץ שתחתיו ישבה האישה, הראה לה את הטבעת ואמר "בעלך ביקש למסור לך כי הוא רוצה לשהות כאן עוד יום – יומיים. בואי אתי, נלך אליו."

הכלה הצעירה הכירה את הטבעת והלכה עם החנווני אבל זה הוביל אותה אל ביתו ושם כלא אותה.

אחר כך חזר אל לאל בדשח, מכר לו אוכל והחזיר את הטבעת.

לאל בדשח חזר למקום בו השאיר את אשתו ולא מצא אותה ולא את הסוסה שעליה רכבו. וכך הוא נעשה לעני. הלך בדרך בלי אישה ובלי כסף.

והחנווני התכונן להתחתן עם אשתו של לאל בדשח. אבל היא קראה אליה אישה זקנה כלשהי וביקשה:

"לכי העירה וחפשי בין ועניים, קבצנים ופאקירים. תקבלי

ארבעים רופיות אם תראי אדם שעונד טבעת מיוחדת." וכאן הסבירה לה בדיוק על איזו טבעת מדובר.

האישה הלכה ואחרי חיפוש ראתה את הטבעת על אצבע של אדם. היא שאלה אותו ואז אמר לה כי הוא לאל בדשח וגם סיפר בדיוק מה קרה.

הזקנה חזרה לאשתו של לאל בדשח וסיפרה לה זאת. ואז הכלה הצעירה נתנה לה מאתיים רופיות עבור לאל בדשח, כדי שהוא יקנה גמל טוב, ייגש אל בית החנווני בלילה וייקח אותה משם.

לאל בדשח קנה גמל, ובערב בא לביתו של החנווני וחיכה. אלא שבינתיים נרדם. באותו זמן עבר שם גנב, ראה את האיש הישן ואת הגמל. הוא התיר את הגמל ורצה לקחת אותו, אך באותו רגע מהבית יצאה אישה ואמרה:

"בוא ונברח מכאן מהר."

בחושך חשבה שהיא פוגשת את בעלה. הגנב הושיב אותה על הגמל, עלה עליו בעצמו ויצאו לדרך. הם רכבו כל הלילה ורק בזריחה ראתה האישה הצעירה שהיא לא עם לאל בדשח אלא עם איש זר. היא לא אמרה לו דבר אלא המשיכה אתו. כך הם הגיעו עד באר. אמרה האישה לזר שהיא רעבה ובזמן שהוא הלך וחיפש עצי הסקה למדורה היא זרקה נעל אחת שלה לתוך הבאר. וכשהוא חזר אמרה:

"נעל נפלה לי לתוך באר. תוציא לי אותה."

הגנב ירד לבאר ובינתיים אשתו של לאל בדשח עלתה על הגמל ונסעה חזרה.

בדרך פגשו אותה ארבעה רוכבים מזוינים. הם ראו אישה יפה וכל אחד מהם קרא:

"את תהי אישה שלי!"

"אתם ארבעה ואני יכולה להתחתן רק עם אחד. אז קשרו את סוסיכם, תתפשטו, תורידו את כלי הנשק שלכם, שימו הכל יחד עם הבגדים כאן. ואז תתחילו בריצה עד העץ שהוא שם. אתחתן עם זה שיגיע הראשון" אמרה האישה.

הם ירדו מהסוסים, הניחו את הנשק, התפשטו והתחילו לרוץ. והיא באותו הזמן הרגה את הסוסים, לקחה את הבגדים והנשק, עלתה על הגמל שלה והסתלקה מהמקום. בדרך נחה קצת ליד נהר והמשיכה עד שהגיעה לעיר כלשהי.

זמן קצר לפני כן נפטר המלך של אותה העיר ובשער הופיע שלט שעליו כתוב "מי שראשון יפתח את שער העיר הזו ויכנס פנימה, יהיה למלך החדש שלנו." היא פתחה את השער

ונכנסה, ומאז הייתה למלכת העיר.
לאל בדשח, שהתעורר מאוחר מדי, ניסה להבין מה קרה,
הלך בעקבות הגמל וחיפש את אשתו. גם החנווני הלך לפי
עקבות הגמל. כך גם הגנב אחרי שהצליח לטפס מתוך הבאר,
וכך גם ארבעת הרוכבים, אבל רק ברגל, והפעם ללא בגדים
וללא נשק.

כך הגיעו כל השבעה לאותה העיר בה מלכה אשת לאל
בדשח.

המלכה נתנה הוראה שכל מי שנכנס העירה חייב לבוא
לפניה. וכך גם הגיעו אליה כל שבעת הנוודים. "תביאו אותם
לפניי" אמרה "אני רוצה לדבר אתם, אבל עם כל אחד בנפרד"
אמרה המלכה.

תחילה הביאו לפניה את לאל בדשח.

"ספר מה קרה אתך" בקשה המלכה. מהסיפור שלו היא
הבינה כי זה בעלה.

אחריו נכנסו לפי הסדר החנווני, הגנב, וארבעת הרוכבים, וכל
אחד סיפר את סיפורו.

"את הגנב והחנווני תוציאו לתלייה. ולארבעת היחפנים תחזירו
את נשקם ובגדיהם וגירשו אותם מהעיר" ציוותה המלכה.

"ואתה בעלי" אמרה כשפנתה אל לאל בדשח "ואני אשתך.
העיר הזו שייכת לך, שלוט בה ודאג לשלום תושביה."